

عنوان مقاله:

شمایل نگاری کلامی نقاش در ادبیات فارسی قرن ۱۰ تا ۴ هجری قمری

محل انتشار:

دوفصلنامه نگارینه هنر اسلامی، دوره 9، شماره 23 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

زینب نیک نسب - کارشناسی ارشد نقاشی ایرانی، دانشگاه هنر اسلامی تبریز، شهر تبریز، استان آذربایجان شرقی

مهدی محمدزاده - استاد دانشکده هنرهای زیبا، دانشگاه آتاتورک ارزنوم

سودا ابوالحسن مقدمی - دانشگاه هنر اسلامی تبریز

خلاصه مقاله:

در ادبیات فارسی بارها از کلمات نقاش و نقاشی استفاده شده و در نمونه هایی نقاش به یک شخصیت تاثیرگذار در روایت ادبی تبدیل شده است. در مقاله حاضر شخصیت پردازی نقاش از منظر ادبیات مورد بررسی قرار گرفته است. هدف این پژوهش مطالعه شمایل نگاری کلامی نقاش به عنوان یک عنصر مهم در حوزه ادبیات فارسی است تا ضمن معرفی شخصیت نقاش؛ نقش، اهمیت و جایگاه وی در روند داستان بررسی شود و مطالعات گسترده تر در این حوزه صورت گیرد. این مقاله در پی پاسخ به این سوال اصلی است که شمایل نگاری کلامی نقاش در ادبیات فارسی چگونه است؟. روش تحقیق در پژوهش حاضر توصیفی- تحلیلی و شیوه گردآوری اطلاعات اسنادی است. یافته های پژوهش حاکی از آن است که نقاش و آفرینش خیال انگیز او بارها منبع الهام شعرا بوده و ادبیات فارسی به عمل نقش آفرینی تصویری نقاش و حتی اسم نقاش خاص، پرداخته و گاهی مستقیماً در قالب روایت داستانی نقاش را به عنوان یکی از قهرمانان طرح نموده است. در نمونه های مورد بررسی این پژوهش، نام هفت نقاش به عنوان شخصیت های کلیدی روایت ها مطرح شده و نقاش به نوعی واسطه عشق و خدمتگزار پای تخت شاهی بوده و فردی زیرک، فعال و هوشیار است که مهم ترین نقش او در متون روایی معرفی کردن عاشق و معشوق داستان به یکدیگر و در متونی دیگر همراهی خیال و کشف صورت معشوق است.

کلمات کلیدی:

نقاش، ادبیات فارسی، نقاشی ایرانی، شمایل نگاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1571174>

